

ning derfor, men at der ogsaa er en ikke ringe Modstand. Jeg vil tro, at denne Modstand ogsaa fremtidig vil vise sig at være ret stærk. Eet er, at vi beholder en gammel hævdvunden Institution, som den vi har i vort Klasselotteri, og til syvende og sidst er alle Partier enige om, at da vi nu en Gang har dette, og det giver Statskassen en antagelig Indtægt, som vi daarlign kan undvære, beholder vi denne Institution. Men jeg skulde unægtelig tro, at hvis vi intet Klasselotteri havde, og en Regering vilde fremkomme med Forslag om Oprettelsen af et saadent, vilde der ogsaa hos os vise sig meget stærk Modstand imod denne Tanke. Jeg for mit Vedkommende vilde være ret betænkelig ved at gøre det. Det er da heller ikke underligt, at Modstanden er meget stærk herimod i Sverige.

Til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), som nævnte de Oplysninger, han kunde ønske, hvis der var blevet nedsat et Udvalg angaaende denne Sag — jeg takker det ærede Medlem for, at han for sit Vedkommende ikke foreslog noget Udvalg —, og som mente, at disse Oplysninger kunde være af Interesse for denne Sags Behandling, skal jeg sige, at det kunde de naturligvis; men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at jeg vilde ingen Oplysninger kunne give om Fordelingen af Kollektionerne, og det forberedende Arbejde angaaende denne Fordeling har man ikke ment at kunne sætte i Gang i Skattedepartementet, før Loven var vedtaget. Heller ikke kan der gives den mindste Oplysning om, hvor man tænker paa at lægge saadanne Kollektioner i Sønderjylland, og heller ikke om Antallet af selve Kollektionerne, det maa Administrationen forbeholde sig. Det har altid været Administrationens Sag, og jeg tror oprigtig talt, at baade dette høje Ting og det andet høje Ting skal glæde sig over, at de ikke behøver at blande sig ind der, thi er der noget indenfor Finansministeriets Administration, som er ubehageligt at have med at gøre, saa er det sandelig Uddeelingen af de beskedne Goder, som Klasse-lotterikollektionerne bliver. Det er af mange Grunde noget af det vanskeligste og ubehageligste, man kan have med at gøre; skulde jeg tænke mig, at den høje Rigsdag skulde blandes der ind i, vilde det blive en Jungle, som ingen kunde hitte ud af, og det vilde blive værst for Rigsdagen selv. Jeg tror, at Rigsdagen skal med Sindsro se paa, at Administrationen beholder det under sig; men naturligvis maa Admini-

strationen her som i alle andre Henseender staa til Ansvar for Rigsdagen.

Med Hensyn til de meget store Kollektioner skal jeg sige, at jeg tror ikke, at der er oprettet saadanne under det ærede Medlems (Brandes) Administration, der vil heller ikke blive oprettet nogen under min, og der er i det hele taget i den senere Tid ikke oprettet saadanne store Kollektioner. De er en Arv fra Fortiden, og jeg indrømmer fuldstændig, at det er en urimelig stor Indtægt at give en enkelt Person, hvis man kunde tænke sig en Kollektion paa 600 Lodder eller saa. Jeg stiler altsaa ikke højere, end at man kan faa det, man kunde kalde Normalkollektioner, paa 200 Lodder nogenlunde ført igennem. At der kan blive Kollektioner med et noget større Antal Lodder, vil jeg ikke nægte; det er altid sket, men der er ingen som helst Tendens til at komme tilbage til det, man kunde kalde de store Kollektioner. Heller ikke tror jeg, at der er nogen Tanke om at vende tilbage til det, som jeg godt ved er sket i ældre Tid, at man har givet Kollektioner til Personer, der sad økonomisk rigtig godt i det. Det er vist ikke sket under det ærede Medlems Administration, saa vidt jeg ved, og det er heller ikke sket, da jeg tidligere var Finansminister, og vil fremdeles ikke ske.

Jeg kan ogsaa give det ærede Medlem ganske Ret i, at det er urigtigt at tildele en Kollektion til en Person, om hvem man ved, at han ikke er i Stand til at bestyre den selv, thi saa er det en ren og skær Statsgave, man giver, og ikke et Vederlag for et Arbejde, det bør man selvfølgelig ikke gøre, og det vil heller ikke ske. En anden Ting er det, at en Kollektør, der paa Grund af Alder og Svagelighed kan blive ude af Stand til at besørge Kollektionen selv, har sin Hustru eller hjemmeværende Datter til at hjælpe sig; det kan man ikke modsætte sig, naar Arbejdet bliver ordentligt gjort, men man skal selvfølgelig ikke ved Tildeling af nye Kollektioner gaa ud fra, at saadanne Forhold kan være til Stede.

Hele Ordningen er lidet anbefalelsesværdig, sagde ogsaa det ærede Medlem. Ja, det er den naturligvis fra et rent forretningsmæssigt Synspunkt set; men dog maa man ikke tro, at alle Kollektører savner Forretningstalent; man maa ikke tro, at man, naar man forøger Lodsedlernes Antal og derved Vanskelighederne ved at faa dem afsat, vilde kunne faa dem alle afsat, hvis det hele skulde administreres her i København fra et stort offentligt Kontor. Der er ikke faa af Kollektørerne, som er i Be-